

Andrej Fursov: „PREFÍKANÝ PLÁN“ SA ZMENIL NA KATASTROFU. Svetová elita spustila hrozivé a nekontrolovateľné procesy

- CZ24 News | 10. září 2023

Prvé známky novej hroziacej krízy boli pre inteligentných pozorovateľov zo západného establishmentu viditeľné už na prelome 60. a 70. rokov 20. storočia. V polovici 70. rokov sa totiž skončilo bezprecedentných tridsať rokov v dejinách kapitalizmu, ktorého materiálne úspechy v mnohých ohľadoch prevýšili tie z obdobia 1800-1950. Počas týchto tridsiatich rokov sa zdalo, že kríza („Tridsaťročná vojna“ 20. storočia - 1914-1945) je prekonaná a svet sa na dlhý čas vracia do „zlatého veku“ kapitalizmu a la ére 1815-1914.

Život ľudí na Západe sa stal dobre živeným a prosperujúcim, bezpečným a predvídateľným. Nič v histórii, vrátane „zlatých vekov“, sa však nevráti. „Slávnych tridsať rokov“ po druhej svetovej vojne sa ukázalo byť len krátkym zábleskom v predvečer krízy, krátkym oddychom v rámci systémovej krízy kapitalizmu, ktorá sa začala v roku 1914. Dalo by sa povedať, jeho sladké „indické leto“, ktoré sa vyčerpalo v polovici 70. rokov. Odvtedy kríza narastá.

Kedysi zakladateľ analýzy svetových systémov, Immanuel Wallerstein, poznamenal, že skutočným dôvodom úpadku historických systémov je úpadok ducha tých, ktorí chránia existujúci systém. Samotný úpadok začína, keď sa rozvinie boj o to, kto povedie prichádzajúce zmeny a obráti ich vo svoj prospech.

S touto úlohou sa feudáli v 15. storočí úspešne vyrovnali (podrobnejšie v článku „Dominový efekt. Čaká nás najnebezpečnejšia a najväčšia kríza za 12 000 rokov“). Je zrejmé, že svetový establishment, svetová buržoázia druhej polovice 20. storočia, nasledoval ich príklad. Iba ak stredovekí „paradajkoví páni“ konali na základe sociálnych inštinktov a intuície, potom buržoázia, vlastníca rovnaké inštinkty (predátor je dravec), má okrem toho k dispozícii „továrne na myšlienky“ a využíva vedecké poznatky. formy reflexie (ktoré sa však často dostávajú do konfliktu s triednym záujmom a vedomím).

Dôležitým medzníkom v uvedomovaní si „železnej päty“ blížiacej sa krízy bol rok 1975. Potom sa na Západe objavila správa „Kríza demokracie“, ktorú na žiadosť Trilaterálnej komisie napísali S. Huntington, M. Crozier a Dz. Watanuki.

Správa jasne identifikuje hrozby pre vládnu triedu - v prvom rade to, že demokracia a sociálny štát, ktoré sa formovali v povojnovom období, začínajú pôsobiť proti nej. Krízou demokracie sme nemali na mysli krízu demokracie vo všeobecnosti, ale vývoj demokracie, ktorý je pre elitu nepriaznivý.

Správa tvrdila, že rozvoj demokracie na Západe vedie k zníženiu moci vlád, že rôzne skupiny využívajúce demokraciu začali bojovať za práva a privilégia, o ktorých sa predtým nikdy nežiadalo, a tieto „excesy demokracie“ boli výzvou pre existujúci systém vlády. Autori napísali, že hrozba pre demokratickú vládu v Spojených štátoch nie je vonkajšia, ale jej zdrojom je „vnútorná dynamika samotnej demokracie vo vysoko vzdelanej, mobilnej spoločnosti charakterizovanej vysokým stupňom (politickej - A.F.) participácie.

Záver: je potrebné podporovať neangažovanie nás v politike, rozvoj určitej apatie. Demokraciu je

podľa nich potrebné umiernať na základe toho, že je to len spôsob organizovania moci, a to vôbec nie univerzálne: „V mnohých prípadoch potreba odborných znalostí, nadradenosti v postavení a hodnosti (seniorita) skúsenosti a špeciálne schopnosti môžu prevážiť nároky na demokraciu ako na spôsob konštituovania moci.“

Oslabenie demokracie v záujme západnej elity však nebola ľahká spoločenská a politická úloha. Kto bol chrbtovou kosťou západnej demokracie, ktorá sa musela zmieriť? Stredná trieda je hlavným príjemcom výhod „slávnych tridsiatich rokov“. Redistribúcia sociálneho produktu prostredníctvom daňového systému sociálneho štátu viedla k tomu, že značná časť strednej a časti robotníckej triedy, bez buržoáznych zdrojov príjmu, mohla viesť buržoázny spôsob života. Po druhej svetovej vojne sa zrodila akási „socialistická buržoázia“. Nie je náhoda, že povojnový triumf stredných vrstiev v jadre kapitálového systému sa zhodoval s triumfom štátu všeobecného sociálneho zabezpečenia.

Samozrejme, buržoázia nezapla mechanizmus prerozdelenia z láskavosti svojich srdc. Dobré živený a bohatý sociálny štát na Západe v rokoch 1945-1975, ktorý tak šokoval predstavivosť sovietskeho ľudu, je jasnou odchýlkou od logiky rozvoja a povahy kapitalizmu, ktorú možno len do malej miery vysvetliť záujem o vytvorenie dopytu a spotrebiteľov masových produktov. Hlavná je prítomnosť systémového antikapitalizmu (historického komunizmu) v podobe ZSSR. Komunizmus zachránil svet.

Počas studenej vojny, globálnej konfrontácie so ZSSR, v strete dvoch globálnych projektov, bola buržoázia nútená vykúpiť si strednú a robotnícku triedu doma, upokojiť ju (dane z kapitálu, vysoké platy, dôchodky, dávky, atď.). A tak samotná existencia ZSSR, antikapitalistického systému, prinútila kapitálový systém v jeho samom jadre porušiť triednu, kapitalistickú logiku, oblieť sa do kvázi socialistických šiat. Zvýšiť mzdy a benefity, poskytnúť sociálne výhody obyčajným západniarom. Nielenže sa posilnila ekonomická a sociálna pozícia strednej a časti robotníckej triedy, tieto skupiny si tiež politicky upevnili svoje postavenie v západnom systéme, čím vystrašili jeho pánov do „krízy demokracie“.

Ich moc a privilégia ohrozovali mocné ľavicové strany. V niektorých krajinách sú socialisti, v iných komunisti. Vplyvné odbory. Všetky tieto sily vyvíjali tlak na buržoáziu a establishment a požadovali ďalšie ústupky. Buržoázia jadra kapitálového systému sa na prelome 60. – 70. rokov ocitla v podobnej pozícii, do akej sa dostávali západoeurópski seniori na prelome 14. – 15. storočia: zachovanie vývojových trendov viedlo jednak postupnú stratu privilégií – v jednom prípade v „kulakskom meštianskom raji“, v druhom prípade – v politickom a hospodárskom raji „socialistickej buržoázie“.

Na vyriešenie „krízy demokracie“ v záujme „železnej päty“ (finančnej oligarchie Západu) a zvrátenia trendu strednej veľkosti západnej spoločnosti bolo potrebné vyriešiť niekoľko problémov. Bez čiastočnej demontáže sociálneho štátu nebolo možné politicky a ekonomicky oslabiť demokratické inštitúcie. A ako to rozložíte, ak je na svete ZSSR, ktorý objektívne pôsobil ako garant dobre živeného a prosperujúceho života západnej „strednej triedy“? Preto od začiatku 80. rokov politika vyhrocovania a zintenzívňovania „studenej vojny“ so ZSSR a zároveň sociálny útok na stredné a pracujúce vrstvy jadra.

Túto ofenzívu však ešte v 80. rokoch brzdil fakt existencie socialistického systému a schopnosť okrádať „tretí svet“, predovšetkým stredné vrstvy jeho najvyspelejších krajín. V osemdesiatych rokoch bola stredná trieda Latinskej Ameriky s pomocou „štrukturálnych reforiem“ MMF v skutočnosti zničená. Stredné vrstvy v Nigérii, Zairu a Tanzánii zároveň dostali silný úder a bohatstvo týchto vrstiev sa prirodzene pumpovalo na Západ. Dá sa povedať, že osud latinskoamerických stredných vrstiev je „spomienkou na budúcnosť“ strednej triedy jadra kapitálového systému.

Krízu teda spočiatku úplne spôsobil človek. To znamená, že kapitalistická elita zámerne ponorila svet

do zmien, tak ako to kedysi urobila feudálna aristokracia v pätnástom a šestnástom storočí. Len na novej technickej úrovni a s využitím vedy, predovšetkým sociálnej.

Program deštrukcie strednej triedy a deindustrializácie Západu bol spustený koncom sedemdesiatych rokov na „testovacom modeli“ – New Yorku. Mesto je oslobodené od priemyslu a mení sa na raj pre bohatých. Hnacou silou vyvolanej krízy je finančný kapitál. Skupina, ktorá zahŕňa Anglosasov, Židov, predstaviteľov románskych národov, Japoncov, Číňanov atď. A potom, keď ZSSR umieral, v roku 1989 popredné západné krajiny prijali Washingtonský konsenzus, pevnú líniu ultraliberalizmu a globalizácie – mocné prostriedky na zničenie strednej triedy a sociálneho štátu, sociálneho štátu...

Pád Únie sa začala temná séria v živote západnej strednej triedy. No stredné vrstvy bývalého socialistického systému už Mazačka dejín vymazala: v roku 1989 žilo vo východnej Európe (vrátane európskej časti ZSSR) 14 miliónov ľudí pod hranicou chudoby a v roku 1996 – vďaka Gorbačovovi a Jelcin – už 169 miliónov! Zabavené prostriedky putovali buď priamo na Západ, alebo boli časom umiestnené v západných bankách – uskutočnila sa fantastická geoeconomická operácia, globálne vyvlastnenie

Teraz je rad na „stredoch“ na Západe. Nie nadarmo sa tam už objavila sociologická teória „20:80“. Podľa nej sa sociálna štruktúra v modernej západnej spoločnosti mení: 20 percent je bohatých, 80 percent chudobných a neexistuje stredná trieda – eroduje, rozplýva sa spolu s národným štátom, ktorého osobitnou formou je tzv. sociálny štát.

Faktom je, že v kontexte globalizácie sa národný štát oslabuje, nedokáže odolať pánom globálneho finančného systému. Už na úsvite globalizácie, začiatkom 90. rokov, dosiahol objem čisto špekulatívnych medzimenových finančných transakcií 1 bilión. 300 miliárd dolárov denne je 5-krát viac ako objem svetových obchodných výmen a takmer rovnako ako rezervy všetkých národných bánk na svete v tom čase (1 bilión 500 miliónov). Ktorý štát dokáže odolať tlaku globálneho finančného Frankensteina?

Štát stráca mnohé sociálne a politické charakteristiky, mení sa na administratívno-trhovú štruktúru. Globalizácia sa ukázala byť silnou sociálno-ekonomickou zbraňou vrcholného svetového systému proti stredu a spodku: ekonomicky podkopáva samotné demokratické politické (a následne prerozdelenie) inštitúcie, ktoré boli zárukou postavenia stredu. trieda. Stredná a robotnícka trieda ekonomicky strácajú štít, ktorý ich chránil pred „železnou pätou“.

“V rokoch 2010-11 som sa veľa rozprával s rakúskymi dôchodcami. Súperili medzi sebou, ako od konca 40. rokov až do roku 2000 (to, ako som pochopil, je neuveriteľne dlhá doba!) Každý rok boli šťastní, že minuly rok bol lepší ako predchádzajúci a ten ďalší bude samozrejme ešte lepší a teraz súcitia s deťmi, boja sa o vnúča a nevycluduju kolaps civilizácie pred koncom storočia ... Nemyslím si, že za posledné roky sa stali optimistickejšími.“ jak40.

Zároveň je veľmi dôležité, aby páni globálneho sveta – francúzsky výskumník Denis Duclos ich nazýva „hyperburžoázia“ a „kozmodkracia“ – pôsobili na globálnej úrovni, kým stredná a robotnícka trieda pôsobila na národnej, štátnej úrovni. , čo ich stavia do nerovného postavenia. Rovnako ako v 16. storočí nová medzinárodná delba práce a striebro Ameriky posunuli niektorých pánov a obchodníkov na globálnu úroveň, zatiaľ čo roľníci zostali miestni a upadli do spoločenského a historického ofsajdu.

Hyperburžoázia existuje beztrešne, v podmienkach globalizácie požiera kapitál nižších skupín buržoázie a príjmy strednej triedy. Od 80. rokov 20. storočia sa začala ofenzíva vyšších tried proti

strednej a nižšej triede, čím sa zavŕšil dvestoročný cyklus ofenzívy ťažko pracujúcich a „stredných roľníkov“. Je príznačné, že 20. storočie sa začalo knihou Ortegu y Gassetu „Vzbura más“ (1929) a skončilo sa knihou C. Lasha „Vzbura elít“ (1996).

V tomto ohľade to, čo sa stalo v Rusku v rokoch 1905-1917 a od roku 1987, dobre zapadá do svetových trendov. Gorbačovizmus a najmä jelcinizmus sú teda našimi analógmi thatcherizmu a reaganomiky. O tom, ako globalizácia posilňuje vyjednávaciu pozíciu buržoázie vo vzťahu k robotníckej triede, ani nehovorím. Teraz, v reakcii na štrajky v Európe a Spojených štátoch, môžu byť celé priemyselné odvetvia presunuté do Južnej Kórey, Číny a Thajska. V skutočnosti robotnícka trieda v jadre kapitálového systému, rovnako ako masová stredná trieda, už nie sú potrebné...

Moderný svet, ako ho poznáme, vznikol vďaka existencii Sovietskeho zväzu. Samotný trhový systém (kapitalizmus) má svoju logiku vývoja. Usiluje sa o poriadok, kde hrstka superbohatých rodín dominuje v spoločnosti žobrákov. A vládne mimoriadne kruto. Takto by vyzeral svet v 20. storočí, keby nevzniklo Sovietske Rusko.

Ludia na Západe videli: toto je Sovietsky zväz. V porovnaní s Európou a Amerikou nie je bohatá, je nútená sa namáhať v pretekoch v zbrojení, no zároveň poskytuje svojim občanom dôveru v budúcnosť, prácu, možnosť bezplatne študovať a rozvíjať tvorivé schopnosti, urobiť kariéru v mnohých smeroch, aby ste si užili jeden z najlepších systémov zdravotnej starostlivosti na svete, nehladujte. A to isté požadovali obyvatelia Západu!

Vládcovia kapitalistického sveta, ktorí čelili hrozbe kolapsu svojej vlády v rokoch 1929-1945, boli nútení transformovať svoje krajiny, čím sa vytvoril „sociálny kapitalizmus“, štát všeobecného blahobytu. Zbohatlíci finančných a priemyselných kruhov pochopili: aby neprišli o moc, potrebovali sa o časť zisku podeliť so svojimi poddanými. Ako však vidíme, takýto „neznámy kapitalizmus“ existoval len dovtedy, kým žil ZSSR, kým Západ musel súťažiť s ruským červeným projektom. Len čo Únia padla, všetko sa vrátilo do normálu. Vrcholy finančnej oligarchie, ktoré vznikli ako druh nadnárodného spoločenstva (Mínus-civilizácia, Anti-humanita, kozmokracia), sa začali rýchlo vracieť k logike rozvoja kapitalizmu, ktorý existoval na začiatku dvadsiateho storočia.

Začali presúvať priemysel zo západných krajín do ázijských, lacných krajín. A tak začali mocne vyhladzovať strednú vrstvu aj sociálny štát.

Kto konkuruje ázijským výrobcom spotrebnej elektroniky v Európe v roku 2000? VESTEL Group, aliancia devätnástich spoločností. Spája sa tu vývoj, výroba a obchod s domácimi spotrebičmi. Kde sa však nachádzajú hlavné výrobné zariadenia spoločnosti VESTEL? V Nemecku alebo vo Francúzsku? Nie - v Ázii. V tureckej Manise vyrástol kolosálny komplex VESTEL City, ktorý sa rozprestiera na päťstopäťdesiatich kilometroch štvorcových! Práve tu je možné vďaka maximálnej koncentrácii výroby dosiahnuť minimálne náklady pri výrobe zariadení. Ako aj kvôli lacnej pracovnej sile - Turkom. Toto je miesto, kde sa vytvárajú zisky v hodnote niekoľkých miliárd dolárov pre európskych obchodných magnátov a banky.

Toto je moderný ultraliberálny, globalistický kapitalizmus. Prebieha zaujímavý proces deindustrializácie Západu, v tomto prípade starých dām Európy. Turci, ktorí sa zaoberajú zložitou výrobou, sa stávajú múdrejšími a získavajú zručnosti, ale zároveň zostávajú chudobní. Ich platy sú nízke a ich zisky idú do európskych mešcov. Európania, ktorí prišli o milióny pracovných miest, sú hlúpejšími, sú zbavení vysokých plátov (a ako sa nimi v sedemdesiatych rokoch chválili obyvateľom ZSSR!) a presúvajú sa do sektora služieb. Ach, ako zle sa to všetko môže skončiť pre Západ! Bez toho, aby tomu sami rozumeli, páni západného sveta spustili hrozivé a nekontrolovateľné procesy.

AUTOR: Andrej Fursov

[ZDROJ](#)

Překlad: J.G. SPRÁVY DO MOZAIKY